ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **T. U.,** zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2017, č. j. 1 A 77/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství"), ze dne 15. 9. 2016, č. j. KRPA-342469-22/ČJ-2016-000022, bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění neboť opakovaně pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza. Doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou let.

[2] Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 6. 2017, č. j. CPR-25482-8/ČJ-2016-930310-V243, zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 8. 2017, č. j. 1 A 77/2017 - 35, zamítl. Soud konstatoval, že se jeho právní hodnocení shoduje se závěry žalovaného. Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21, z nějž plyne povinnost žalobkyně aktivně tvrdit skutečnosti dosvědčující, že správní vyhoštění bude nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proto krajské ředitelství nepochybilo tím, že by nedostatečně zjistilo okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně za situace, kdy žalobkyně sama odmítala jakékoli skutečnosti sdělit. Naznal také, že z odůvodnění rozhodnutí krajského ředitelství i rozhodnutí žalované jasně plyne, jakými kritérii přiměřenosti se správní orgány zabývaly a jak je posoudily. Za pečlivě zdůvodněnou považoval městský soud i úvahu k uložené délce zákazu vstupu na území členských států EU. Přitom zdůraznil, že žalobkyně nikdy neměla žádné oprávnění k pobytu, nemá v České republice rodinné vazby, neovládá češtinu a porušení právních předpisů se dopustila opakovaně, což podle městského soudu svědčí o vzrůstající závažnosti jejího protiprávního jednání. Skutečnost, že předchozí řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno z důvodu nepřiměřené délky řízení, totiž podle soudu nevylučuje, že se žalobkyně dříve dopustila porušení zákona. Také námitku nepřiměřeně krátké lhůty k vycestování nepovažoval soud za důvodnou, protože její délka nijak nevybočila z obvyklého rozmezí, naopak, žalobkyně se mohla na základě předchozího řízení připravovat na nucené vycestování z území České republiky.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kterou spojila s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelka namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozsudku. Uvedla, že správní orgány v přecházejícím řízení nedostatečně zjistily skutkové okolnosti svědčící v její prospěch a nepřihlédly k okolnostem daného případu. Neřídily se ani § 119a zákona o pobytu cizinců a neposoudily přiměřenost zásahu do práv stěžovatelky. Z toho důvodu jsou obě správní rozhodnutí i rozsudek městského soudu podle stěžovatelky nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejná vada postihuje tato rozhodnutí i v otázce přiměřenosti délky vyhoštění, která podle stěžovatelky neodpovídá stávající praxi ani okolnostem případu.

[6] Dále se stěžovatelka v kasační stížnosti vymezila proti právnímu názoru, že se dopustila opakovaného porušení právního předpisu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, a poukázala na to, že předchozí řízení bylo zastaveno z důvodu nepřiměřené délky řízení. Žádné protiprávní jednání jí tedy nebylo prokázáno. V této souvislosti naopak upozornila, že správní orgány mohly celou věc řešit smírně kvůli tomu,

že se jim stěžovatelka sama přihlásila. Navrhla proto rozsudek městského soudu zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení.

IV.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že se nehodlá blíže vyjadřovat ke způsobu rozhodnutí městského soudu, avšak nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku, protože dle jejího názoru by bylo v rozporu s veřejným zájmem.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[10] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů i soudu spatřuje stěžovatelka v jejich nedostatečném odůvodnění. Konkrétně namítá, že v nich chybí dostatečná úvaha o přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k vážnosti zásahu do jejích práv, jak požaduje § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a dále, že je nedostatečně odůvodněna uložená délka správního vyhoštění.

[11] Nejvyšší správní soud vyšel ze závěrů své judikatury, podle níž z přezkoumatelného rozhodnutí musí být zřejmé, z jakých skutkových zjištění rozhodující orgán vycházel, jakými úvahami se řídil a proč nepovažoval argumentaci účastníka řízení za důvodnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publ. pod 638/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost by způsobilo také opomenutí žalobní námitky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Z tohoto pohledu přezkoumal napadená rozhodnutí.

[12] Rozhodnutí městského soudu i obou správních orgánů jsou dostatečně odůvodněna a předkládají jasné a srozumitelné úvahy o přiměřenosti zásahu do práv stěžovatelky. Napadená rozhodnutí uvádí, k jakým zjištěným skutečnostem správní orgány i soud přihlédly při posuzování přiměřenosti zásahu do práv stěžovatelky i délky správního vyhoštění a jak je vyhodnotily. Jasně z nich vyplývá, že za stěžejní považovaly především zjištění o opakovaném porušení právního předpisu ze strany stěžovatelky, která na území České republiky po celou dobu pobývala buď neoprávněně nebo na základě probíhajících řízení o správním vyhoštění či o udělení mezinárodní ochrany. Přitom se nepodařilo zjistit

skutečnosti svědčící o silné integraci stěžovatelky do společnosti nebo soukromých vazbách, kvůli nimž by bylo vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jejích práv. Z toho učinily závěr, že správní vyhoštění je podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přípustné a odůvodňuje zákaz vstupu v délce 2 let.

[13] Nejvyšší správní soud proto neshledává jejich závěry nepřezkoumatelnými, a protože se s nimi ztotožňuje, ani věcně nesprávnými. Podotýká přitom, že pokud stěžovatelka se závěry napadených rozhodnutí v kasační stížnosti věcně polemizuje jen v omezeném rozsahu, není to z důvodu, že by napadená rozhodnutí nenabízela dostatek důvodů, proti nimž by mohla vznášet námitky.

[14] Stěžovatelka dále vytýká správním orgánům, že se neřídily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a neobjasnily stav věcí bez důvodných pochybností. Podle své formulace však námitka konkrétně mířila spíše k porušení § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle níž „[v] *řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*."

[15] Jak však správně uvedl ve svém rozsudku městský soud, nelze zároveň odhlédnout od toho, že také stěžovatelka měla povinnost aktivně hájit své zájmy a uvést skutečnosti svědčící o tom, že by správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhlo do jejího práva na soukromý a rodinný život. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21, „*nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele (...) Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy.*"

[16] Krajské ředitelství při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života vycházelo ze skutečností, které zjistilo v rámci své úřední činnosti, tedy především z jemu dostupných evidencí. Tyto poznatky měly úřední osoby snahu doplnit a vyzvaly v průběhu řízení stěžovatelku, aby poskytla informace dokreslující její soukromé poměry. Stěžovatelka však odmítla své vyjádření poskytnout. Tvrzení o jejích soukromých poměrech, která by dokládala, že jí vyhoštěním hrozí újma neúměrná sledovanému veřejnému zájmu, nicméně stěžovatelka nedoplnila ani v řízení před městským soudem, ani ve své kasační stížnosti. Je proto zjevné, že právě pasivita stěžovatelky vedla k tomu, že správní orgány i soud mohly otázku přiměřenosti zásahu do jejích práv posoudit jen na základě těch zjištění, která se jim bez součinnosti stěžovatelky podařilo zjistit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 72/2017 - 30).

[17] Za takového stavu nespatřuje Nejvyšší správní soud žádné pochybení spočívající v tom, že by správní orgány nedostatečně objasnily skutkový stav věci, nebo nedostatečně zjišťovaly okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky.

[18] Poslední námitka stěžovatelky se týká právní otázky, zda jí může být kladeno k tíži předchozí porušení právního předpisu, pokud o něm nebylo pravomocně rozhodnuto kvůli zastavení řízení z důvodu jeho nepřiměřené délky.

[19] Tato otázka byla dostatečně vyřešena předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015 - 37, publ. pod č. 3315/2015 Sb. NSS, uvedl, že „*správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takovéhoto opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění.*“ Takto závažným porušením je opakovaný neoprávněný pobyt na území, který postačuje jako důvod obligatorního správního vyhoštění už v jednotlivém případě. Podmínkou ovšem není, aby o takovém porušení bylo v řízení pravomocně rozhodnuto. Pokud bylo porušení právních předpisů bezpochyby zjištěno, avšak došlo k zastavení řízení kvůli nepřiměřenosti jeho délky, nemá tento výsledek vliv na závěr pozdějšího řízení, že se cizinec už dříve dopustil porušení právních předpisů, a tím i na aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43).

[20] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[21] O návrhu na přiznání odkladného účinku přitom samostatně nerozhodl z důvodu, že věc byla projednána a rozhodnuta přednostně a bez prodlení, takže hrozící újma, kterou stěžovatelka svůj návrh odůvodňovala, nemohla vzniknout.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu